

Dobra Minka.

(Povest v verzih.)

Stara mati so učili
Minko »zlati oče naš«,
Skrbno jej priporočili:

»Moli, ko se spat podaš
Poleg drugih še molitev to,
Da sanjalo se ti bo lepo.«

Minka je tako ravnala,
»Očenaša zlatega«
Ni nikoli opuščala

Ter želela iz srca:
Naj sanjalo bi se jej kedaj,
Kako krasen je nebeški raj!

Vendar nočejo jej priti
 Sanje, kakoršnih želi;
 Milo začne zdaj tožiti,
 Stari mami govori:
 »Spolnovala zvésto svét sem vaš,
 A zaman je »zlati očenaš«.

»Dete ljubo, ne obupaj«,
 Blaga starka jo uči,
 »Zdaj molive obe skupaj,
 Da se želja ti zgodi:
Naj te sanje svete ponesó
Gor med angelje v svitló nebó!«

Še gorečniše zdaj v posti
 Moli s staro materjo,
 Čaka v nadi in radosti,
 Da se jej sanjalo bo
 Vse, kako velikonočni dan
 Je lepó v nebesih praznovan.

Že spomlad je nastopila
 In prišla velika noč,
 Minka se je veselila
 Dneva lepega na moč,
 Ker gotovo v sanjah zrla bo,
 Kakšne pirhe angelček dobó.

Čast zvonovi so odpeli
 Vstalemu Zveličarju.
 Verni vračajo veseli
 Od sprevedov se domu
 In slaveč še milega Boga
 Sleherni k počiku se poda.

Minki naši se spolnile
 Slednjič vroče so željé:
 Jo v nebesa so spremile
 Lepih angeljcev vrsté —
 Srce se raduje in strmí,
 Oh, prekrasne vidi tam reči!

Gleda gori, ko napaja
 Božja Mati angeljce,
 Z rajsko slastjo je navdaja,
 S srečo napolnuje vse;
 Tudi njo Marija napoji,
 V raj med angeljce jo posadi.

Pirhov zdaj dobi prekrasnih,
 Ní še tacih videla;
 Angeljci pa v pesmih glasnih
 Preslavljujejo Boga.
 »Kraja tega več ne zapustim«,
 Pravi, »če le mamó gor dobim!«

Bliža sveti se Devici
 In detinsko prosi jo:
 »Tukaj v rajski veselici
 Je prijetno, prelepo;
 Prosim, jaz pa mamó klicat grem;
 Prosim, Mati božja, ali smem?«

Mati božja dovolila
 Je kaj rada Minki to.
 In zelo se je trudila,
 Mater klicala glasno.
 Mati se na burni klic zbudé,
 K hčerki ljubljeni takoj hité.

»Kaj ti je, oj drago dete?
 Te li bega sen strašan?
 Spančkaj mirno, zore svete
 Čakaj, vže je blizo dan.«
 »Mati, ne, jaz sem le k Vam prišla,
 Da še Vas bi v raj poklicala!«

Minka zdaj pripoveduje,
 Da je v raji bila in zakaj,
 Krasne pirhe popisuje,
 Ki jih ima gori zdaj,
 A ker jih je taka mnóžica,
 Mamica naj ž njo bi ponje šla.

»Sanje to so lepe bile«,
 Mati hčerko podučé;
 »Da se bodo kdaj spolnile,
 Pomni zmir besede te:
 Bodi dobra, kakor do sedaj,
 V raju bodeš srečna vekomaj!«

—va.

Raje umreti, kakor grešiti.

Ko je cesar Sevêr kristijane preganjal, je bila tudi sv. Perpetuva zatožena, da je kristijana in zarad tega v ječo vržena. Njen oče je bil še nevernik, vendar je zelo ljubil svojo hčer, zato hiti k njej v ječo ter jo prosi in jej zelo prigovarja, naj vendar pri sodnji ne reče, da je kristijana, da ne bode umorjena — tako mlada.

V ječi je stal vrč z vodo. Perpetuva vpraša očeta: »Kako imenujete to posodo?« »Vrč, odgovori oče, kaj pa je potlej?« Zdaj se vzdigne svetnica in pravi slovesno: »Vrču ne moremo dati družega imena; tako se tudi jaz ne morem drugače imenovati, kakor to, kar sem — kristijana!«

Kakor jej je bilo tudi hudo, očeta in mater in življenje zgubiti, vendar se ni hotela zlagati, rajše je umrla mučeniške smrti.

Dežela poštenjakov.

(Krištof Šmid.)

1.

V neki deželi, ki je daleč od nas, prideta dva kmeta k sodniku. Eden pravi: »Jaz sem od tega-le soseseda kupil zemljišče; ko prekopavam, pa najdem zaklad v njem. Zaklada ne morem z dobro vestjo obdržati; kajti kupil sem le svet in do zaklada nimam nikakoršne pravice.«